

ZOMERUUR
DM

**'Mannen,
vrouwen,
macht,
seksualiteit,
geweld: dat
zijn mijn
thema's'**

Actrice **Halina Reijn**

DE TUIN VAN KOBE

Op acht zomerse zaterdagen ontvangen telkens twee *De Morgen*-journalisten een bekende smaakmaker in de inspirerende tuin van In de Wulf, het restaurant van Kobe Desramaults in Dranouter. Lang tafelen, lang praten: slow food meets slow journalism. Vandaag: Halina Reijn, actrice en *De Morgen*-columniste.

► Halina Reijn: 'Ik functioneer beter op een podium dan in de realiteit.'
© JELLE VERMEERSCH

Sofie Mulders gruwlt van man-vrouwclichés. (Maar vrouwen zijn echt wel hopeloze wezens.)

Jeroen de Preter vertrok naar Dranouter als een knaap en kwam terug als een man.

‘Vrouwen zijn hopeloze wezens’

Soms voelt het alsof ze een jongetje is dat Kareltye heet. En tot voor kort durfde ze niet naar de discotheek. Het imago van Halina Reijn (39) strookt niet altijd met het meisje dat ze is. ‘Je bent én moeder én maagd én hoer. En je drentelt maar een beetje heen en weer tussen al die archetypes.’

SOFIE MULDER EN JEROEN DE PRETER

Het is een leerzame avond, grinnikt de mannelijke helft van het interviewduo tijdens het hoofdgerecht. Vrouwen zijn simpel en dom, heeft ze namelijk net gezegd. Een grappje, uiteraard, en later in dit interview leest u de genuanceerdere versie van die uitspraak. Maar het zegt wel wat over deze avond en deze vrouw.

Ze is een actrice, ze post honderden foto's van zichzelf op Instagram en Facebook, en ze schrijft columns over haar meestal weinig glorieuze liefdesleven: zo iemand moet vast een narcistische diva zijn, dacht je vooraf. Een diva is ze. Maar Halina Reijn is nog meer dan dat. En vooral: ze lijkt best eerlijk.

Daar staat ze dan ook op, dat we haar geloven. “Als iemand jullie na dit gesprek vraagt wie Halina Reijn is, dan hoop ik dat jullie zeggen: iemand die eerlijk over zichzelf en het leven heeft gesproken. Ik zou het

‘Vrouwen kunnen nog zo sterk en succesvol zijn, als ze verliefd worden, zijn ze plots bereid om dat allemaal op te geven’

jammer vinden als mensen denken dat ik een spel speel.”

Spelen doet ze natuurlijk wel. Op het podium, en in haar eigen leven. Loodzwaar vindt ze het leven soms, en tegelijk lacht ze het vierkant uit. Als ze met een Rolex en een Guccitas om de arm de tuin komt binnenwaaien, samen met een duizelingwekkend decolleté, lijken zelfs de planten op te veren.

Halina Reijn is net terug uit

Barcelona. Daar heeft ze de monoloog *La voix humaine* gespeeld, een stuk van Jean Cocteau over een relatie die voorbij is, dat later deze zomer op tournee gaat door Nederland. Ondertussen zijn er ook opnames geweest voor de film *De leerling*, waarin Reijn een veertigjarige lerares vertolkt die verliefd wordt op een zestienjarige leerling. En begin augustus beginnen de repetities voor *De stille kracht*, naar de roman van Louis Couperus, in regie van Ivo van Hove, de Vlaming die al vijf jaar aan het hoofd staat van Toneelgroep Amsterdam en stilaan wereldberoemd aan het worden is.

Ivo, zegt ze, is haar echtgenoot. In haar hoofd dan toch, want in het echte leven is Van Hove al dertig jaar de partner van scenograaf Jan Versweyveld. “Ivo is de enige man in mijn leven. We hebben al zo vaak samen gereisd, en de gesprekken die we dan hebben, kan ik met niemand anders voeren. Ik heb een mateloos respect voor hem. Sowieso is er een fascinerende dynamiek met mannen in mijn werk. Als ik mijn coach niet respecteer, dan gaat het mis.”

Van Hove is geen man om overheen te walsen, en dat is wat ze nodig heeft. “Als ik een jong, onzeker iemand tegenover me heb, kan ik me niet geven. Het is een bijna dierlijke verhouding, een beetje zoals bij een hond: je moet overwicht hebben op het dier, anders kun je het niet temmen.” →

—
 'Ik ben niet knap en vrouwelijk genoeg. Ik ben zogenaamd 'interessant karakteristiek', maar eigenlijk wil ik gewoon die perzikachtige Marilyn Monroe zijn'

"Ik moet geïntimideerd zijn door mijn regisseur. Het is zo gênant en moeilijk wat je geeft als acteur, je diepdonkerste geheimen; dan moet de persoon tegenover je wel vermoed goed weten wat hij daarmee gaat doen."

Gênant en moeilijk, zeg je. Is acteren niet leuk dan?

Halina Reijn: "Nee, acteren is niet leuk. 'Spelen', dat denken de mensen als het om acteren gaat. Maar zo werkt het niet bij mij. Als ik 's avonds het podium op moet om een vrouw te spelen die wordt afgewezen door een man en uiteindelijk zelfmoord pleegt, zit ik er de hele dag mee in mijn hoofd. Als ik die dag dan alleen in het buitenland zit, zoals bij *La voix humaine*, word ik gek. En krijg ik paniekaanvallen. Dus 'lekker spelen', nee."

In interviews zeg je geregeld dat je eraan denkt om uit het vak te stappen, maar dat heb je nog altijd niet gedaan.

"De voorstelling *The Fountainhead* heeft voor mij alles veranderd. Toen wist ik plots weer wat mijn doel in het leven is. Toen ik zes was, zei ik al: 'Ik wil spelen; ik wil doen alsof ik ergens anders ben.' Na *The Fountainhead* wist ik voor altijd zeker dat ik mij aan mijn talent moet wijden. Aan acteren dus, aan de kunst, niet aan andere dingen. Jeeetje, nu klink ik als een non."

'Doen alsof je ergens anders bent', waarom wil je dat zo graag?

"Ik functioneer beter op een podium dan in de realiteit. Omdat ik op een podium controle heb, en weet wat er gaat gebeuren. En ook omdat het echte leven toch een trieste zaak is. We gaan allemaal gewoon dood op het einde. Dat maakt van dit alles toch een belachelijk spel? Ik vind het onmogelijk om die absurditeit te begrijpen."

"Maar als je een scheppend beroep hebt, kun je het daar elke avond gewoon over hebben. Elke avond zet ik mensen neer op het podium die zich afvragen: wat doe ik hier en waar slaat het op? Heel fijn, vind ik. Ook moeilijk, hoor, want elke keer word je opnieuw bevestigd in de idee dat het leven zinloos is, en zo raak je elke rest van onbevangingheid uiteindelijk wel kwijt."

Maar het geeft vooral troost?

"Ja. Dat je niet de enige bent. Dat iemand anders, zoals Tsjechov of Ibsen of Shakespeare, ooit heeft opgeschreven wat jij ervaart, en dat het dus niet aan jouw gekke geest ligt, maar dat het inderdaad nergens op slaat."

In plaats van deprimerende stukken te spelen zou je ook gewoon een nine-to-fivejob kunnen zoeken waarbij je niet te hard moet nadenken.

"Dat is voor een stuk ook mijn verlangen; daarom wou ik altijd maar stoppen. Vroeger ging het nog verder. Toen dacht ik dat ik alleen maar mocht leven voor mijn theaterwerk. Met niemand afspreken, vroeg naar bed, van die dingen. Maar daar ben ik van afgestapt. Door therapie te volgen heb ik geleerd dat het best oké is om overdag een kopje thee te drinken met een vriendin en 's avonds Hedda Gabler van Ibsen te spelen."

"Vooral mijn jongere vriendengroep heeft daarin iets veranderd. Toen mijn oudere vrienden allemaal kinderen begonnen te krijgen, heb ik me omringd met mensen die een stuk jonger zijn, en die aanvaardden

mijn 'nee' gewoonweg niet. Ze namen me gewoon mee naar de discotheek. En dat terwijl ik ook mensenschuw was, en bang was om flauw te vallen in de massa."

Chef Kobe komt de eerste schotels serveren. Courgette, noordzeekrab en wangetjes van rog. "Ik heb net een vriend van me ge-sms't dat ik hier zit", zegt Reijn. "Hij is ook een chef. Joris Bijddendijk, ken je hem? Hij is de chef van het restaurant in het Rijksmuseum in Amsterdam. En hij is hier twee weken geleden ook komen eten." Nee, hij kent hem niet, zegt Desramaults verontschuldigend. "Maar was hij tevreden?" "Ja, heel", glimlacht ze terug.

► Kobe Desramauts, Halina Reijn en journalisten Sofie Mulders en Jeroen de Preter.

Toch raar om Halina Reijn te horen zeggen dat ze bang is in discotheken. Zit er geen groot verschil tussen je imago en wie je echt bent?

"Blijkbaar, en dat verschil vind ik zelf ook heel raar. Gisteren nog zei ik tegen een jongen die ik had ontmoet: 'Ik wil niet dat je met me mee naar huis gaat. Ik ga nooit met iemand naar bed.'

"Hij wist niet wat hij hoorde. 'Wat? Jij straalt alleen maar seksualiteit uit!' Echt waar, ik begrijp dat niet. Ik voel me zo ook helemaal niet, ook al weet ik wel dat ik zulke vrouwen goed kan spelen op het podium."

Maar je speelt het niet alleen op toneel. Ook op Instagram en Facebook. Onlangs postte je nog een foto waarop je met een minischort in je keuken staat. Pure seks was dat.

"Jij zegt dat, maar ik snap dat dus echt niet."

Meen je dat nu?

"Ik meen dat. Toen ik de reacties op die foto zag, dacht ik wel: o ja, blijk-

baar is het seks. En ik snap ook dat jij het koket gedoe vindt. Maar het is geen koketteren. Ik kan alleen maar zeggen dat er blijkbaar twee kanten aan mijn persoonlijkheid zijn. Ik heb er geen probleem mee om spontaan mijn jurk uit te trekken, en aan de andere kant is het ook een beetje een wapen tegen het jongetje dat ik denk dat ik ben."

Zou je liever een jongetje willen zijn?

"Nee, net niet! Als kind was ik bang dat ik eigenlijk Karelteje was die in een verkeerd lichaam was geboren, maar ik wilde niets liever dan een meisje zijn. Nog altijd, trouwens. Ik zit met nogal wat complexen. Ik ben niet knap en vrouwelijk genoeg. Ik ben zogenaamd 'interessant karakteristiek', maar eigenlijk wil ik gewoon die perzikachtige Marilyn Monroe zijn. Of Katja Schuurman. Maar dat ben ik dus niet. Vandaar misschien zulke foto's, met die schort en die kookpan. Om te zeggen: kijk naar mij, kijk hoe vrouwelijk ik toch ben."

"Elke vrouw heeft problemen met haar uiterlijk. Elke vrouw hoort con-

tinu stemmen in haar hoofd: je bent te dik, je bent niet gaaf genoeg, je bent te dun, je bent te oud, je bent te jong. Ik weet natuurlijk wel dat ik absoluut niets te klagen heb, maar het gebeurt dat ik geen hoofdrol krijg omdat ik geen perzik ben. Ik ben exotisch fruit. Daar houdt de culturele elite wel van, en New York ook, maar de massa houdt van perziken. En ik ben nu eenmaal een actrice; ik wil door zo veel mogelijk mensen gezien en omarmd worden."

Terwijl chef Kobe ons een tweede maaltijd voorschotelt – augurken geroosterd op houtskool, geroosterde wortelen, en het nekstuk van een varken – vertelt Reijn over haar vader. Die is gestorven toen ze tien was. "Ineens was hij dood. Een bloedklonter die naar zijn longen was geschoten. Ik had de leeftijd waarop je vader nog de grote held is. Ik vond hem de ultieme man. De redder."

"Een jaar voor hij stierf, waren mijn ouders uit elkaar gegaan. Ik weet nog dat ik daar helemaal gek van werd. Want ineens bleven we met vier hysterische vrouwen over: ik, mijn moeder – een drijvend

eiland in een woeste zee – en mijn twee zussen. Gelukkig kwam mijn vader nog elk weekend naar ons. Als hij er was, was het goed. Dan was het veilig. Dan was het geaard. Als kind al kon ik af en toe een beetje flippen. Dan kon ik vragen: waarom zitten we hier, wat is een tafel, wat is een stoel, dat soort dingen. Maar als mijn vader dan zei: 'Doe eens rustig', dan werd ik kalm."

Haar vader was een beeldend kunstenaar en had compromisloze, rauwe ideeën over hoe je kunst moet maken, vertelt Halina Reijn. Net zoals Ivo van Hove was hij ervan overtuigd dat een kunstenaar niet met zijn publiek moet bezig zijn, maar moet maken wat hij moet maken. De laatste jaren van zijn leven beoefende hij zijn kunst op heel spartaanse wijze, met ijzere discipline.

"In ons huis hing ook echt het linkse ideaal dat geld slecht is. We leven voor de kunst en voor de minderbedeelden, zo redeneerden mijn ouders. Er waren altijd vluchtelingen bij ons in huis, of zigeuners, of homoseksuelen die gediscrimineerd werden." →

"Mijn zussen en ik hebben een enorm engagement meegekregen: je moet maatschappijkritisch zijn, geëngageerde kunst maken, en verder alleen maar zonnebloempitten en sojabonen eten."

Wat is er bij je overgebleven van die linkse idealen?

"Schrikbarend veel. Ik hang het niet aan de grote klok, maar die spiritualiteit zit gewoon in mij. Er is ook voortdurend een stem in mijn hoofd die zegt dat ik alleen maar mag leven voor de kunst. Alleen heb ik ondertussen wel geleerd om die soms naast me neer te leggen. Ik draag een Rolex, ik koop dure kleren, en ik wil wel degelijk veel geld verdienen. Mijn ouders trokken zich terug uit de maatschappij. Ik wil er volop in staan.

"Luxe geeft me veiligheid. Bij ons was er nooit geld, nooit eten; er was alleen maar kunst. Maar wat moesten wij als kleine kinderen daarmee? Wij wilden liefst een burgerlijk leven. Een nieuwbouwhuis in de rij in plaats van een hut in de natuur. Wij vonden de natuur vies.

"Het feit dat ik nu, als uithangbord van de gesubsidieerde kunst, met zo'n Gucci-tas rondloop vind ik vooral grappig, maar het is toch ook een soort van antireactie op mijn jeugd. En toch ben ik voor een groot stuk geworden zoals mijn ouders. Ik heb heel erg het gevoel van engagement."

Je kunt het gevoel wel hebben van engagement, maar je zou het ook in daden kunnen omzetten, door bijvoorbeeld waterputten te gaan boren in Afrika.

"Precies. Daarin verschillen mijn ouders en ik. Ik heb er veel last van gehad dat ik het niet doe, gaan werken in Afrika. Ik doe wel veel voor het goede doel – ik stort geld en ik verleen mijn gezicht aan solidariteitsacties –, maar dat is natuurlijk niet hetzelfde. Misschien moet ik mijn luttele talent inzetten voor wat ik het beste kan, namelijk acteren. Klinkt dat gemakkelijk? Dat begrijp ik. Ik kan alleen maar zeggen dat het blijkbaar niet voor iedereen is weggelegd om naar een ander continent te trekken en ter plekke iets aan de situatie te veranderen."

In je theatercarrière heb je al diverse vrouwenrollen vertolkt. Zou Nora uit *Een poppenhuis* van Henrik Ibsen de rol kunnen zijn die het dichtst bij jou ligt? Een vrouw die het juk van een huwelijk en maatschappelijke verwachtingen van zich afwerpt?

"Alles waar we het nu vanavond over hebben, komt inderdaad

samen in die rol. Nora is een meisje en tegelijk een oude olifantenvrouw. Ze wil zich voortdurend conformeren, en probeert de hele tijd Marilyn Monroe te zijn, tot ze van zichzelf walgt. Dat kameleongedrag van vrouwen is iets wat ik heel erg aan het onderzoeken ben. Je bent én moeder én maagd én hoer. En je drementel maar een beetje heen en weer tussen al die archetypes.

"Wat ik vooral heel erg herken bij Nora is haar assepoestercomplex. Vrouwen kunnen nog zo sterk en succesvol zijn, als ze verliefd worden, zijn ze plots bereid om dat allemaal op te geven."

Mannen hebben dat niet?

"Ik ben geen man, dat weet ik dus niet. Als mijn mannelijke vrienden verliefd zijn, zie ik ze ook wel zachter worden, maar dat obsessieve en dat zorgende is toch typisch vrouwelijk, denk ik. 'Met wie ga je weg?', 'Wie heb je net ge-sms't?': als vrouwen verliefd zijn, worden ze onuitstaanbaar. Vrouwen aan de top in het bedrijfsleven vertellen me ook vaak dat als zij honderd e-mails binnenkrijgen, ze die allemaal beantwoorden. Hun mannelijke collega's beantwoorden enkel die ene mail die hun doel dient."

Is het echt nog zo stereotiep allemaal?

"Ja. Ik denk dat de hele emancipatie een grote grap is. Wat niet betekent dat we niet moeten vechten tegen die clichés."

Hoe vecht jij dan?

"Door ze te tonen. Door bijvoorbeeld Nora te spelen. Zonder moreel oordeel. →

► Halina Reijn: "Roodkapje en de wolf, veel beter kan ik de dualiteit in mij niet uitleggen."

BIO

- ◆ geboren in Amsterdam op 10 november 1975.
- ◆ schrijft columns voor *De Morgen Magazine*.
- ◆ acteert bij Toneelgroep Amsterdam (TA).
- ◆ won in 2013 de prestigieuze toneelprijs Theo d'Or voor Nora van TA.
- ◆ getuigde publiekelijk als ongewild kinderloze vrouw na het OK-dossier in *De Morgen*.
- ◆ acteert ook in films en tv-series.
- ◆ schreef samen met actrice en beste vriendin Carice van Houten het boek *Antiglamour*.

De 8 zomergasten

4 juli
Laurette Onkelinx
PS-politica

11 juli
Halina Reijn
actrice en columniste

► Halina Reijn: 'Luxe geeft me veiligheid. Bij ons thuis was er nooit geld, nooit eten; er was alleen maar kunst.'
© JELLE VERMEERSCH

Of kijk naar *Fifty Shades of Grey*: hoe afschuwelijk slecht geschreven het ook is, blijkbaar hebben miljoenen vrouwen een verlangen naar dat soort van onderworpenheid.

"Kijk, ik ben opgevoed door een feministe die zei: verbrand je bh, laat je okselhaar groeien, trek je tuinbroek aan en knip je haar af. Ik ben ook een feministe, maar wel een feministe met een heel kort rokje en hoge hakken. Ik wil onderdrukt worden, ik wil vastgebonden worden, ik wil een autoritaire man. Maar tegelijk wil ik carrière maken en veel geld verdienen en machtig zijn. Ziedaar het probleem. En daar wil ik over spreken. Dát is emancipatie. Niet een tuinbroek aantrekken."

Vrouwen zijn dus hopeloze wezens.

"Absoluut. We zijn een beetje samengesteld à la Frankenstein. Maar ik vind het helemaal niet erg, hoor. Ik vind het best grappig. Over honderd jaar is het misschien weer helemaal anders. Kijk, we zijn gewoon in paniek. En daardoor is de man ook in paniek. Want wat moet hij nou met zo'n vrouw die tegen hem schreeuwt dat hij zijn bek moet houden en hem vijf minuten later smeekt: 'Wil je me onderdrukken alsjeblieft?' (lacht) Nu ja, ik weet ook wel dat niet iedere vrouw zo is, en dat ik daar nogal extreem in ben, maar ik ben er zeker van dat bijna elke vrouw iets van die dynamiek herkent."

Is dat de reden waarom je nog altijd single bent?

(lacht) "Dat zou best kunnen. De reden waarom ik geen vriend heb, vind ik een heel interessant onderwerp, maar ik kan er niet precies de vinger op leggen. De gangbare uitleg is dan dat ik te sterk ben, te verbaal, te intimiderend, te kieskeurig, te angstig en dat ik niets toelaat. En wat ik toelaat, is ofwel heel jong, ofwel heel onmogelijk. Lekker chill, want dan kan er toch geen intimiteit van komen."

"Nochtans heb ik vier lange relaties gehad. Maar die zijn wel allemaal stukgelopen op die dualiteiten. Want in een relatie ben ik een echte Nora. De eerste drie jaar ga ik alleen maar dweilen, boodschappen doen, en mijn werk helemaal verwaarlo-

18 juli
Hein Vanhaezebrouck
coach van AA Gent

25 juli
Bilal Benaïch
politicooloog

1 augustus
Joost de Vries
auteur

8 augustus
Ilse Beyers
hoofdredactrice van
Dag allemaal

14 augustus
Baki Topal
lever- en pancreas-
chirurg

22 augustus
Johnny Thijs
bestuurder,
ex-CEO van bpost

zen, en dan ineens brul ik: 'Hoezo, ik moet voor jou dweilen?!' Maar die man denkt dan: 'Huh, dat heb ik je nooit gevraagd, ik had zelfs liever gehad dat je minder had gedweild!' (lacht)

"Ondertussen zit ik in een fase waarin ik iedereen gewoon onaan-trekkelijk, slijmerig of irritant vind. Wat ik veel meer zou moeten doen is trial-and-error. Uit eten gaan met iemand, dat soort dingen. Maar dat doe ik allemaal niet. Ik doe helemaal niks. En als ik als eens uit eten ga, moet ik er tien columns over schrijven. Zoals onlangs bij die Vlaamse arts, over wie ik ook geschreven heb."

Ja, waar is het eigenlijk misgelopen met hem?

"Hij was te jong, 25 jaar."

25? Respect.

(lacht) "Hij had eerst gezegd dat hij 32 was, en dat kan nog wel, vond ik, maar hij was dus 25. En toen dacht ik: ik ben gewoon een goed verhaal. Want dat heb je als je beroemd bent. Dan ben je vaak een soort van grap. Mannen willen met je scoren bij hun vrienden."

Dan had je misschien beter gezweven bij het thema OK-vrouwen, want zo ben je nog beroemder geworden.

"Iemand zei me dat mijn getuigenis over ongewild kinderloos zijn me onaan-trekkelijk maakt. Toen ben ik erg kwaad geworden. Wat voor een seksistische opmerking is dat? Als ik eerlijk ben en zeg dat ik verdriet heb over het feit dat ik geen kinderen heb, en als dat onaan-trekkelijk is, *I don't give a shit*. Dan vind ik de troost die ik aan andere vrouwen beeld veel belangrijker dan de tien mannen die ik zou mislopen omdat ze me daar-door onaan-trekkelijk vinden."

Dat klinkt wel heel altruïstisch.

"Het troost mijzelf ook, hoor. (glim-lacht) Ik ben moeder Teresa niet."

Kinderen zijn misschien het enige wat niet inwisselbaar is. Je werk, je vrienden zelfs zijn dat uiteindelijk wel.

"We hebben natuurlijk dat verlichte brein van ons wel, maar we handelen nog altijd naar het achterliggende, biologische patroon. En dat

'Ik wil onderdrukt worden en ik wil een autoritaire man. Maar tegelijk wil ik carrière maken en veel geld verdienen en machtig zijn'

is vruchtbaar worden om kinderen te krijgen. Als je dat patroon kunt volgen, loop je mee in een spoor dat er al eeuwenlang is. Als je het niet kunt volgen, voelt het alsof je van de kar valt. En dan ga je op zoek naar een manier om je eigen ego los te laten, en de essentie van het leven toch op een andere manier te ervaren. Lukt dat? Ik weet het niet. Ik weet alleen dat het niet gemakkelijk is. Vandaar ook dat ik erover wilde spreken."

Je zou ook kunnen zeggen: stop met zeuren, zoek een man, en maak gewoon een kind.

"Ja, dat hoor ik ook van veel feministen: 'Stop met zeuren, want ik heb mijn leven eraan gewijd om voor jouw recht op zelfbeschikking te vechten, zodat je met een homoseksuele vriend een kind kunt maken, of zaad kunt halen bij de spermabank en het in je eentje doet.' Klopt natuurlijk, maar het wil toch niet zeggen dat ik het liever met z'n tweeën doe? En dat ik niet mag praten over een situatie waarin steeds meer vrouwen terecht komen?"

"Mannen, vrouwen, macht, seksualiteit, geweld: dat zijn gewoon mijn thema's. En ik vind dat daar nog veel opener over gepraat moet worden. Die jongere vrienden van mij hebben er veel minder problemen mee. Dat schiet soms zelfs wat door naar het andere uiterste."

"Wij zijn opgevoed door feministen, zowel de vrouwen als de mannen, maar deze jongens zijn groot geworden in een pornocultuur. Ze moeten zich geen vragen meer stellen over hoe alles eruitziet; ze wisten het al voor ze met iemand in bed

lagen. Die jongens zeggen ook gewoon dat hun meisjes op die ene plaats wel geschoren moet zijn, en dat ze wel die en die dingen moet doen in bed. En dan hoor ik mezelf zeggen: nou, dat mag je wel nooit zeggen, hoor, tegen een meisje."

"Maar eigenlijk vind ik het best leuk dat ze zo zijn. Ik kijk zelf ook naar porno. Volgens mij is porno de uitdrukking van wat we eigenlijk écht willen. Alleen houdt ons brein die echte verlangens in toom."

Goeie seks is niet politiek correct?

(schater) "Exact! Goeie seks is rechts. Maar wij vinden dat geil, omdat wij in dat politiek correcte denken over seks zijn opgegroeid. Eerst het meisje laten klaarkomen, niets tegen je zin doen, je bedpartner respecteren zoals hij is, enzovoort. Wij vinden *Fifty Shades* dus een bevrijding. Want eigenlijk mag het niet, je zo laten mishandelen, en daar worden wij heet van. Maar voor meisjes van achttien is dat vandaag allemaal al heel normaal. Zij hebben een heel ander kader meegerekregen. Toch jammer, vind ik."

Over politiek correct gesproken: selfies van je decolleté op Instagram, is dat feministisch?

"Een heel complexe vraag om te beantwoorden, maar heel interessant. Wanneer ben je mannen aan het pleasen en wanneer ben je lekker bevrijd gewoon trots op jezelf? Ik weet het niet. Ik weet wel dat er in vrouwen een grote angst zit om hun vruchtbaarheid te verliezen. En dat middelen die je verjongen daarom een groot succes hebben."

"Ik heb wel eens mannen tegen vrouwen horen zeggen: 'Hoe kun je nu grotere siliconenborsten laten zetten? Een vrouw moet zuiver zijn.' Dat vind ik dan weer puur seksisme. Dat is weer die vrouw-moeder-perzik die een vrouw moet zijn. Kijk, ik laat ook aan mezelf werken. Ik laat mijn beenhaar laseen. En ik laat af en toe wat Botox spuiten tegen de rimpels. Ik wil graag denken dat ik het allemaal doe omdat ik het zelf leuk vind en er gelukkig van word, maar in hoeverre het *nature*, *nurture* dan wel *culture* is, weet ik niet. Maar ik weet wel dat ik er eerlijk over moet zijn. Ik wil dat andere vrouwen weten dat ik een beetje vals speel."

In de Volkskrant zei iemand ooit dat je je eigen product hebt ontwikkeld, namelijk het product Halina Reijn. Na vanavond zou je kunnen besluiten dat het redelijk geniaal is: onschuldig en toch sexy, oppervlakkig en toch intelligent. Klopt het, is Halina Reijn een goed bedacht product?

(zwaigt even) "Totaal niet. Ik vind het eerder kwalijk als je dat zegt. Die selfies post ik gewoon omdat ik het grappig vind. Ik snap wel dat ze narcistisch kunnen overkomen, maar ik ben niet narcistischer dan iemand anders. Ik denk dus echt niet: wat zie ik er toch weer lekker uit op die foto, jummie."

"Ik denk nooit na over mezelf als product. Ik denk wel na over hoe we ervoor kunnen zorgen dat meer vrouwen films en televisieseries gaan schrijven, of dat er meer iconen komen waaraan vrouwen zich kunnen optrekken. Patricia Arquette, Reese Witherspoon, Drew Barrymore: dat zijn mijn idealen. Vrouwen die goeie fictie produceren."

"Als mijn selfies voor zoveel verwarring zorgen, moet ik er misschien mee ophouden. Maar uiteindelijk wil ik alleen maar zeggen: ik weet het ook niet. Net als alle andere vrouwen denk ik ook dat ik lelijk ben. En vind ik de dood vreselijk eng. En weet ik ook niet hoe het met mannen moet."

"Ze kijkt nog eens naar het porseleinen beeld dat ze een uur geleden heeft gevonden in het restaurant. 'Roodkapje en de wolf, veel beter kan ik de dualiteit in mij niet uitleggen. Ik hou van gevaarlijke wolven. Maar ik ben ook dol op onschuldige meisjes.'"

Bekijk op demorgen.be het filmpje van het interview met Halina Reijn.

Volgende zaterdag: AA Gent-coach Hein Vanhaezebrouck. Vrijdagavond al te lezen op DM+, de digitale vip-omgeving voor abonnees.

Lees de vorige afleveringen op demorgen.be/detuinvanokobe